

Sygn. akt IV CSK 183/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku H. W.
przy uczestnictwie K. X. i Gminy L.
o rozgraniczenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 sierpnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w E.
z dnia 14 listopada 2012 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawczyni w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w E. z dnia 14 listopada 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby istniała potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości. Sformułowane zagadnienia prawne oraz wniosek o wykładnię przepisów prawa budzących, zdaniem wnioskodawczyni, poważne wątpliwości zostały sformułowane w związku z zarzutami dotyczącymi wadliwej oceny dowodów, a w konsekwencji także dokonania w sprawie błędnych ustaleń faktycznych. Tymczasem, zgodnie z art. 398³ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne są w ogóle zarzuty dotyczące oceny dowodów oraz ustaleń faktycznych. Dotyczy to w szczególności niedopuszczalności podniesienia w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Z tego względu przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienia prawne nie miałyby znaczenia dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej, gdyż opierały się one na tle stanu faktycznego, który – w ocenie wnioskodawczyni – powinien zostać ustalony w sprawie. Dodać należy, iż w skardze kasacyjnej nie sformułowano

odpowiednich - w odniesieniu do uzasadnienia skargi kasacyjnej - zarzutów procesowych, np. naruszenia art. 316 § 1, art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., za których pomocą można kwestionować pominięcie przez sąd drugiej instancji części dowodów przeprowadzonych w sprawie. Zatem podniesiony w skardze zarzut naruszenia prawa materialnego (art. 153 k.c.) byłby rozpoznawany na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez sąd drugiej instancji. Ponadto istotne zagadnienie prawne, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., występuje wówczas, jeżeli jest to zagadnienie nowe, dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie lub doktrynie prawa, albo budzące rozbieżności w orzecznictwie, którego rozwiązanie może przyczynić się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa. Skarga kasacyjna nie zawiera wyводу prawnego wykazującego taki stan rzeczy w odniesieniu do sformułowanych w nich zagadnieniach prawnych. Podobnie skarga kasacyjna nie wskazuje, jaki przepis i z jakich przyczyn budzi poważne wątpliwości interpretacyjne. Tymczasem powołanie się na tę przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania nie tylko przepisu, którego interpretacja budzi poważne wątpliwości, ale także przyczyn takiego stanu rzeczy, tj. sposobów odmiennej wykładni wskazanego przepisu prawa oraz okoliczności wykazujących trudności w wyborze jednego z możliwych wariantów interpretacji tego przepisu.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

aw

jw